

บทนำ

"น้องจินดา ทำไมวันนี้ดูไม่ค่อยทานเลยอะครับ"

ที่นั่งตรงกันข้ามกับผมคือเดือนมหาวิทยาลัยเมื่อสองปีที่แล้ว ผู้มีหน้าตาหล่อใสเตะระเบิดระเบิดและอยู่คณะแพทยศาสตร์ปีสาม ผมมองพี่แกงด้วยสายตากระวนกระวายนิดหน่อย

"เหมือนผมจะไม่ค่อยสบายอะพี่" ผมเรียนทันตะปีสอง แต่ผมไม่ค่อยเห็นพี่แกงเท่าไรหรอก แม้ว่าคณะเราจะอยู่ใกล้ๆ กันก็เถอะ

"อ้าวเป็นไร ไหนพี่ดูหน่อย"

อ้าวจิบหาย ผมดันลืมไปว่ามันเป็นหมอ ผมกลืนน้ำลายเอือก บิดตัวไปทางซ้ายหลบมือใหญ่ที่จะมาสัมผัสหน้าผาก

อย่าแหกกฏ!

ไม่มีผู้ชายคนไหนแตะตัวผมได้ นอกจากเพื่อนผมอีกสามตัวเท่านั้น แต่ถ้าเป็นผู้หญิงนะ มากกว่าแตะผมก็ยอมอะ เพราะผมมองพวกเธอไม่มากไปกว่าคุณอนและคู่เด็ดชั่วคราว ผมมันก็เป็นคนอย่างงี้อะนะ

"หน้าซีดนะเรา เหงื่อแตกด้วย" พี่แกงยังคงเข้าชี้ผมต่อ

"ผมไม่ได้เป็นไรพี่" ผมพูดเสียงแข็งกึ่งตวาด หลังจากนั้นพี่แกงก็ไม่ได้เข้าชี้อะไรผมอีกเลย เรากินข้าวด้วยกันเงียบๆ ก่อนที่ผมจะลุกพรวดขึ้นมากลางคัน โไอโฟนผมสั้น หน้าจอโชว์เบอร์สาวสวยที่ผมจะเผด็จศึกในคืนนี้...

"ผมไปก่อนนะ ตอนเย็นมีรับน้องนิดหน่อย" ผมพูดปดอย่างรวดเร็ว

ก่อนที่จะวิ่งจู่จุกออกจากร้านพลางมองดูนาฬิกา อีกลิบนาทิสี่โมงเย็นแล้ว ผมจะทันมั๊ยวะเนี่ย

เมื่อถึงลานจอดรถผมก็กระโดดขึ้นรถเบนซ์สปอร์ตสีเงินในทันที วันนี้เอาเบนซ์มาเพราะเมื่อวานเอาบีเอ็มมาแล้ว โอเคครับผมรวย หล่อ เรียนเก่ง ครบสูตร สูงร้อยเจ็ดลิบห้า สถานะโสดไม่ค่อยจะสนิทเท่าไรเพราะจำจำนวนคนที่คว่ำอยู่ได้ไม่หมด แปลกที่มีผู้ชายเข้ามาหาผมเยอะเหมือนกัน แต่ผมทำได้แค้ไปกินข้าวดูหนังกับพวกเขา เรียกว่าง่าย ๆ คือให้ความหวัง ทำได้ล๊ะครับ ผมมันเด็กขาดความอบอุ่น มีแต่แม่ที่วัน ๆ เอาแต่วิ่งไปหาชายอายุสามสิบสามที่เอาไม่รับรัก ให้ตายเหอะ

แม่ผมอายุสามสิบห้า ตอนนั้นผมอายุสิบเก้า คิดดูละกันครับว่าผมจะได้รับการรักมากขนาดไหนเมื่อเธอท้องผมตอนที่เธอยังเด็กขนาดนั้น แต่ผมโชคดีที่ยังมียาย ท่านอายุห้าสิบห้า ดูแลผมได้ดีกว่าแม่มาก และผมก็รักท่านมาก

"คืนนี้ยังกะ เอมี่รออยู่หน้าตึกเกาส์ชนะ" เอมี่เธอเรียนเกาส์ คนนี้ผมนอนด้วยบ่อยที่สุดแล้ว ผมเก๊กเธอเยอะกว่าคนอื่น ๆ หน่อย และเธอก็คิดว่าตัวเองเป็นคนรักของผม ช่างเหอะ อยากรู้ก็คิด ผมไม่มีส่วนเสีย มีแต่ได้กับได้ เธอไม่ใช่แค่สวยและเร็ดเท่านั้นนะ แต่ยังมีลาเด็ดส์ดๆ ละ

"ครับๆ คืนกำลังขับรถไป" แทนที่ผมจะขับรถไปที่ตึกเกาส์ ผมกลับเลี้ยวซ้ายไปทางอื่นซะงั้น ตอนนีสี่โมงเย็นเกือบลิบนาทิสี่แล้ว ผมตรงไปที่ตึกวิศวะ ที่ที่ผมไปอยู่ทุก ๆ วัน

ผมจอดรถทันทีเมื่อมาอยู่หน้าตึกที่เด็กวิศวะเขาเรียนเลกเซอร์รวมกัน มีพวกนักศึกษาชายเถื่อนๆ ใส่เสื้อซ้อปสีน้ำเงินเดินกันอยู่ให้ว่อน มีบางส่วนที่ทั้งไล่เตะกันและกันนั่งรวมตัวกันเป็นสามแยกปากหมาให้แชนสาวไปเรื่อย ผมมองภาพนี้ด้วยความเคยชิน

มันจะมีเวลาวางหนึ่งชั่วโมง จากนั้นก็จะมีเรียนตอนห้าโมงเย็นและเสริจอีกที่ตอนหนึ่งทุ่ม

ว่าแต่มันอยู่ไหน...ผมสอดสายตามองหามันไปเรื่อย

"เมื่อไหร่จะมาอะคิน" นี่คือข้อเสียข้อเดียวของเอมีและผู้หญิงทุกคน มักเป็นกันหมด นั่นก็คือเอาแต่ใจ ผมกลกอกตาอย่างเปื้อๆ แต่ก็ต้องจำใจโกหก เธอผ่านโทรศัพท์ไป

"รถติดอะครับ" ผมพูดใส่ไอโฟนสีขาวของผม แม้จะเปลี่ยนคู่ควงบ่อยๆ แต่โทรศัพท์กับรถนี่ผมโคตรหวง โคตรไม่ชอบเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาอะ แม็กบุ๊กโปร ไอแพดนั้นก็ด้วย (ผมนี่สาวกแอปเปิ้ลตัวยงเลยนะ)

"รถติดหรือไปหายัยมนุษย์อังกนั้นอะคะ" น้ำเสียงเอมีกระแทกกระทั้น แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาจะมาสนใจเธอที่อยู่โทรศัพท์

เฮ้ยยยย!! ผมตกใจ เพราะผมเห็นมันคนนั้นเดินหน้าหนึ่งมากับเพื่อนของมันอีกสี่ห้าคน ก็ผมไม่คิดว่ามันจะเข้ามาใกล้ขนาดนี้แล้วนี่หว่า

ผมถ้อมมือถือค้างไว้อย่างนั้นแบบอึ้งๆ เอมียังคงไว้วายใส่ผม แต่ผมไม่สนใจหรอก เพราะตอนนี้ผมกำลังสนใจคนที่อยู่ตรงหน้ามากกว่า เพื่อนมันคนหนึ่งกำลังชี้ชวนให้มันดูรถผม ฉิบหายแล้ว วันนี้มีเงารถเบนซ์มามึงก็เด่นสิวะไอ้คิน! เวรแล้วไง มันเห็นกูมัยละนั่น!

โชคดีของผมที่รถผมติดฟิล์มสีดำทำให้โคตรมืด ผมถอนหายใจอย่างโล่งอกก่อนจะตัดสายเอมี

เป็นอีกครั้งที่ผมมองเห็นมันได้ชัดเจนโดยที่มันมองไม่เห็นผมสักนิด คนคนนั้นผมประทับใจมันตั้งแต่วันปฐมนิเทศตอนปีหนึ่ง ตอนนั้นก็ปีสองกันแล้ว มันยังไม่รู้จักผมเลย แต่ผมนี่สิรู้จักมันดีเลยละ

น้องรหัสมันเป็นเด็กทุนที่ผมอุปถัมภ์อยู่ชื่อไอ้กิม เงินเป็นของผมก็จริง แต่ชื่อทุนนั้นใช้ชื่อยาย ยายมีมูลนิธิอะไรก็ไม่รู้ชื่อยาวมากเกี่ยวกับการให้ทุนการศึกษา แต่ผมให้เงินไอ้กิมมากกว่าใครที่อยู่ในมูลนิธิเดียวกัน จนสามารถส่งมันเรียนถึงปริญญาเอกได้เลยถ้าเพียงแค่มันบอกสิ่งที่มันรู้เกี่ยวกับคนคนนี้กับผม ไอ้กิมเห็นว่าเป็นเรื่องที่ไม่เสียหายจึงบอกผมทุกอย่าง

มันคนนี้เป็นเหตุผลเดียวที่ผมไม่ยอมให้ผู้ขายคนอื่นมาแตะต้องตัว แม้ว่าผมจะไปกับคนนั้นคนนี้มีว่ไปหมดก็ตาม

ไอ้เหื่อ...

ตอนที่ 1

หลังจากล่อเอมีไปจนถึงสี่ทุ่ม ไอโฟนผมก็สั้นครี๊ดคราดอีกครั้ง เวลานี้นอกจากพวกผู้หญิงที่โทรมาแล้วคงหนีไม่พ้นเพื่อนผม ผมแกะเอมีที่หุ่่นดีอย่างกับนางแบบออกไปจากตัว เธอมีคิสมาร์กหลายรอยที่ผมฝากไว้ แต่บนร่างกายของเธอก็ยังมีรอยอีกเยอะแยะจนผมไม่รู้ว่าจะไปคั้วกับคนอื่นมาด้วยรีเปล่า ซ่างเหอะ - -

"ว่าไงวะเซี่ยฟิล์ม" ผมกรอกเสียงลงไปโนโทรศัพท์

"ไอ้สาดดดดดดดดคิน มึงอยู่ไหนวะเนี่ยครับพวย เพื่อนมาครบองค์แล้วนะเว้ยที่ร้านเดิมอะ"

"อ้าว พวกมึงกินกันเหรวะเนี่ย นึกว่าจมอยู่กับตำราซะอีก"

อีกสองอาทิตย์มีดเทอมครับ และทุกวันนี้ก็สอบแล็บหี้อยู่ไรก็ไม่รู้เยอะฉิบหาย กลุ่มผมเป็นกลุ่มเด็กทันตะปีสองที่ค่อนข้างจะทำตัวปลายแถว คือเซเพลไม่ค่อยชอบช่วยเพื่อนทำกิจกรรม แต่ผลการเรียนค่อนข้างอยู่ระดับหัวแถว

"แหมนะ ก็ช่วงนี้เครียดๆ อยากปลดปล่อย และพอดีไอ้เซี่ยภัทรมันนอกหักมาด้วยเนี่ย สมน้ำหน้ามันดีมัย"

"กับคนไหน กับเจ้เอิญอะนะ"

"ก็เห็นมันคั้วอยู่คนเดียว ไม่เหมือนมึง"

"ไอ้สัด กัดฎเพื่อ?"

"อยู่กับเด็กอีกสี่ห้าวันนี่คุณะไหน แซบป่ะ"

"เอมีอะ" เรื่องนี้ผมไม่เคยปิดเพื่อน พวกเราไม่ทับลายซึ่งกันและกัน เด็กใครเด็กมัน เพราะเดี๋ยวมันจะกลายเป็นเรื่องทีหลัง

"อ้ออออ เกล็ดอะนะ เอ็กซ์ๆ โนตมๆ" หื่นฉิบหายไอ้เวรฟิล์ม...

"อย่าเปลี่ยนเรื่องดิ ภัทรมันเป็นไงบ้าง"

"ก็ซึ่มๆ แดกแต่เพียว ไอ้เซียมิกปลอบมันจนไม่รู้จะปลอบยังไงละ"

"คิดมากทำไมวะ ผู้หญิงแค่คนเดียว หาใหม่เมื่อไหร่ก็ได้นี่หว่า" ผมลอบมองไปที่เอมีที่นอนเปลือยหลับปุ๋ย ขออย่าให้เธอได้ยินเรื่องที่ผมเพิ่งพูดด้วยเถอะ ผมซึ่เกียจหาเรื่องมาเถอะ

"มึงมาพูดกับมันเองละกันเว้ย เร็วๆ ละ"

"ครับๆ อย่าเพิ่งเมาก่อนกู่ละกัน"

ผมกดวางสาย เดินไปหาเสื้อมาใส่ ผมซื้อบ้านอยู่ใกล้ๆ มอประมาณห้ากิโลเมตร บ้านหลังโคตรใหญ่ มีแม่บ้าน แม่ครัว ยาม และคนสวน ยายจัดการให้ทั้งหมดโดยที่แม่ของผมไม่รู้เรื่องอะไรเลย ทำทางท่านเองก็คงจะเบื้อลูกสาวตัวเองเหมือนกัน

ผมไม่ได้สนใจเอมี เดินผิวปากมายังลานจอดรถ บอกคนของบ้านเอาไว้ว่าถ้าเอมีตื่นก็ไปส่งเธอที่หอหน่อย ผู้หญิงพวกนี้ชอบความสะอาดกสบายเกินตัว พวกเธอแสดงอาการดีอกดีใจที่มีคนขับรถให้และได้นั่งรถสัญชาติฝรั่งคันสีเงินของบ้านผม

ยายกับแม่รวยมากกกกกกกกกกกกกกกกกกกมากเสียจนไม่ต้องกังวลว่าผมจะใช้เงินสิ้นเปลืองหรือเปล่า โชคดีที่ที่ยายมีลูกชายคนเล็กทำทางพอจะเอาอ่าวมาช่วยบริหารงาน (น้ำชายของผมนั่นเอง) ส่วนแม่ของผมนั้นไม่ต้องพูดถึง เธอชอบไปเป็นลูกค้ำมากกว่าเป็นเจ้าของ โรงแรมทั่วประเทศ แม่ผมก็ไปทัวร์มาจนหมด อันที่จริงเพราะชายอายุสามสิบสามคนนั้นต้องเดินทางบ่อยนะ เธอก็เลยต้องตามเขาไปทั่วอย่างกับคนโรคจิต

เดือนนี้ทั้งเดือนผมยังไม่ได้ยินเสียงแม่ตัวเองแม้แต่คำเดียว

วันนี้ผมตัดสินใจขับแจ๊ซไปจะได้ไม่เด่นมาก เผื่อเจอไอ้เหนืออีก ผม

ไม่อยากจะจินตนาการให้มันสนใจ เรื่องนี้ไม่ค่อยมีใครรู้หรือครับ นอกจากเพื่อนผมสามคนและก็ไอ้ภีมน้องรหัสไอ้เหนือ ซึ่งไอ้ภีมคนนี้นั้นมันเชียรวมเหลือเกิน แต่ผมกำชับกับมันว่าห้ามบอกพี่รหัสมัน ไม่งั้นผมจะตัดทุนของมันแน่ๆ ไอ้ภีมถึงได้เก็บเรื่องนี้เงียบสนิทอย่างกับเปาสากเลยทีเดียวนั้นฉลาดเกินใครและเนียนซะไม่มี ไอ้เหนือไม่มีทางสงสัย

"มาแล้วหอรวะครับคุณคินตา" เสียงกวนเกิบแบบนี้มีแต่ไอ้ฟิล์มเท่านั้น ผมเห็นหน้าหมาไม่แตกของไอ้ภัทรเป็นคนแรก ยกแก้วเอาไว้ ออย่างกับกระดกน้ำเปล่า ไอ้ภีมส่ายหน้าเอือมๆ หันไปมองตุตสาวคนอื่นแทน ส่วนไอ้ฟิล์มหันหน้ามาซงเหล้าให้และก็เสวนากับผม

"แก้วแรกเบาๆ ละกันเว้ยคิน"

"สัปดาห์ หน้าแบบนี้ไม่ใช่มีงเลยวะ" ผมรับแก้วจากฟิล์มแล้วหันมาพูดกับเชียรภัทรตรงๆ กลุ่มผมเป็นกลุ่มพวกหน้าตาดี เรียบเก่ง ดังพอตัว โชคดีของผมที่พวกวิศวะไม่สนใจผู้ชายด้วยกัน...เออ นี่ผมอายุไอ้เหนือขนาดนั้นเลยหรือไง ผมขอตอบว่าใช่ครับ ผมอยากเป็นคนไม่มีตัวตนสำหรับมัน

"ถูกหักก็ยิ่งดีกว่าคนที่ไม่กล้าจีบเขาตรงๆ แบบมีงเว้ย" อ้าวไอ้เวรภัทรเมาแล้วปากจัดนักนะ เดียวเม่งตันหน้าเข้าให้!

"อย่าไปถือสา มันเลยเว้ยคิน สงสารมัน โดนเขาให้ความหวังมาตั้งเยอะ พอเอาเข้าจริงๆ เลือกเอาผู้ชายคนอื่นมาเหย้มันซะงั้นอะ" ไอ้ภีมเล่า

"คิดมากทำไมวะ สวยๆ แถวนี่ก็เยอะ เลือกเอาดีสักคน" ผมก็ยังคินนิสัยเดิมต่อไปไม่สนใจอะไรเลย...

คำพูดเมมาๆ ของไอ้ภัทรสะกิดต่อมของผมอยู่ไม่น้อย

ที่กูไม่กล้าจีบมันตรงๆ เพราะกลัวจะผิดหวังแบบมีงนี่ง...

ผมเกลียดความเสียใจและความผิดหวังทั้งหมดนั้น ผมรับจากเมมาเยอะแล้ว ผมไม่อยากจะมันอีกแล้ว แม้ไอ้ภีมจะพยายามบอกผมว่าไอ้เหนือมันคบกับใครอยู่ แต่ผมก็ปฏิเสธที่จะรับฟัง

ให้ผมได้มองมันทุกวันในแบบของผมก็พอแล้วละ

"เฮ้ยเหนือ วันนี้สิ่งจะเลี้ยงไข่มั้ยวะ ได้ข่าวมีงออกหักนี้" ผมหันขวับไปหา

ต้นเสียงทันที นั่นมันพวกวิศวะปีสองนี่หว่า มาทำเสียไรอยู่ร้านที่เป็นถิ่นทุวะ
เฮ้ย!

"ว้าว หล่อสัด ขนาดตัวมึงมาแล้วเว้ยยย"

ไอ้เซี่ยภัทร เดี่ยวก็เอาขวดแบล็กฟาดหัวแม่งซะเลย บักพวย อย่างมัน
เนี่ยนะจะมาเป็นผัวกู... ซื่อกูมันยังไม่เคยได้ยีนเลยเหอะ

พวกไอ้เหนือในชุดไปรเวตเดินผ่านโต๊ะของพวกผมไปโดยมิได้ขยาด
มามองสักนิด ว่าแต่พวกมันจะมาสนใจผู้ชายด้วยกันทำไม ผมนี่ก็คิดมาก
เกินไป... ไอ้เหนือทำล่อหน้าหนึ่งตามเคย สาวๆ ที่เคยมองพวกผมหันขวับ
ไปมองที่โต๊ะของมันเป็นทางเดียว แม่งแย่งเรตตั้งกูได้นะไอ้สัด

"รูกเลยดิๆ" ไอ้เซี่ยมิกใช้เท้าสะกิดผม เดี่ยวพ่อเตะเข้าให้!

"รูกเหี้ยไร เียบปากไปเลยนะพวกมึง" สามตัวนี้เห็นเรียนทันตะ แต่
แม่งกล้ามากครับ ไม่ได้ดูดีเหมือนระดับผลการเรียนของพวกแม่งเลย ผมสนิท
กับพวกมันตั้งแต่เข้ามาเรียนที่นี่ ผมกับพวกมันผ่านอะไรด้วยกันมาเยอะ เพราะ
ไอ้มิกเคยโดนผู้ชายของเด็กมันกับเพื่อนมารุมต่อย และก็มีอีกหลายเหตุการณ์
בלאָן

"มึงจะมองเขาอยู่อย่างนี้เนี่ยนะ...ตลอดไปเนี่ยนะ" ไอ้ฟิล์มพูดครับ

"เรื่องของกู" ประเด็นวันนี้มันอยู่ที่ไอ้ภัทรเว้ย ไปสนใจมันดิ อย่ามาสนกู!

"มึงก็ออกจะน่ารัก ขาวก็ขาว หุ่นก็ดี ทำไมไอ้เซี่ยเหนือมันมันจะไม่สนใจ
มึง อ้อ หน้าตาดีไม่พอแถมแม่งยังรวยสัดหมา มึงจะกลัวไร" ไอ้ฟิล์มอีกแล้ว

"ฮู้วว อย่าเสียงดังนักดิวะ" แม้เพลงจะเล่นซะดัง แต่ผมก็อดกังวล
กลัวโต๊ะไอ้เหนือไต่ยีนไม่ได้อยู่ดี พวกแม่งไม่เข้าใจผมวะ... พอผมชอบใคร
จากใจจริงๆ ผมจะไม่มีวันแสดงออกแบบที่ผมกำลังทำกับทุกๆ คนในขณะนี้...
ผู้หญิงผมนอนด้วย ส่วนผู้ชายผมก็ไม่ได้ตัดความหวังไปเสียทั้งหมด

เลวดีนะ ผมอะ

ผมตัดสินใจลุกหนีไปหน้าร้าน เหตุเพราะมีสายเรียกเข้าพอดี ยายผม
โทรมานั่นเอง ช่วงถูกเวลาดีจริงๆ เพราะผมไม่อยากให้พวกแม่งเซียร์ผมจน
ออกนอกหน้าแบบนั้น อันที่จริงผมเป็นโรคจิตที่เมื่อเพื่อนทุกคนอยู่แล้วใจผม

มักอยากจะทำตาม พุดง่าย ๆ ก็คือไอ้พวกนี้มันมีอิทธิพลกับตัวผมมากโขอยู่

"ฮะยาย"

"เสียงดังนะยะ นี่แกอยู่ร้านเหล้าอีกแล้วไอ้หมี้ยะ" เสียงยายไม่เคยแกล่ยสำหรับผม

"นิตหน่อยฮะ"

"อย่ากินมากนะคุณหลาน เดียวจะเรียนไม่รู้เรื่องเอา"

"ยายสบายดีหมี้ยะ คิดถึงยายมากนะ" ผมพูดเสียงอ่อนๆ

"ยะ คิดถึงถึงไหนถึงได้โทรมาหาเนี่ย แม่แกก็อยู่แถวนี้ จะคุยด้วยหมี้ยะ"

"เฮ้อ..."

"เคท มาคุยกับลูกหน่อยสิ...อย่ามาติดออกด แกลี้มลูกชายคนเดียวของแกไปแล้วหรือฮะ อย่าให้ฉันต้องบ่นได้หมี้ยะ!"

เสียงกุกกักๆ ดังมาจากปลายสาย ผมถอนหายใจยาวเมื่อรู้ว่าแม่ไม่ค่อยอยากคุยกับผมเท่าไร แม่เป็นผู้หญิงคนเดียวที่ทำให้ผมเจ็บได้เสมอ และครั้งนี้ก็เช่นเดียวกัน ผมรู้สึกวุ่นวายตามม้วนคลอๆ ที่บ้านตายังไงไม่รู้

สมเพชตัวเองว่ะ

"คิน"

แค่แม่เรียกเท่านั้นผมก็ตั้งใจมากแล้ว

"เคท เคทสบายดีหมี้ยะ ดูแลตัวเองรีเปล่า" เสียงผมอดสั่นไม่ได้อีกตามเคย

"ก็...ดีมั้ง"

"อย่าเดินทางบ่อยมากนักสิฮะ อยู่กับยายบ้างก็ได้นะ"

"อย่ามาสั่งฉันน่า" แม่ทำเสียงขัดใจ

"ฮะ...ขอโทษฮะ"

"แล้วนี่เรียนโอเคดีหมี้ยะ แกได้สร้างปัญหาอะไรรีเปล่า"

ที่ผมตั้งใจทำเกรดดีๆ ก็เพราะอยากให้แม่เอ่ยปากชมผมสักครั้งหนึ่งในชีวิตเท่านั้นแหละ

"เปล่าฮะ"

"อย่าไปทำใครเค้าห้องล่ะ"

"ฮะ"

"ฉันคิดถึงแก บางทีก็อยากเห็นหน้าแกอยู่นะ"

ผมกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่อีกต่อไป ผมปาดมันออก

"ผะ...ผมก็คิดถึงเคท"

"อ้อ...ดูแลตัวเองดีๆ นะ"

แม่กดตัดสายไป น้ำเสียงแม่สดใสเหมือนเด็ก ๆ อย่างเช่นเคย แฮ่ ออก
แค่นี้ผมก็ตั้งใจมากแล้วละ ปกติแม่เคยสนใจผมที่ไหนละ แม่เอาแต่บอกว่าจะ
หาพ่อมาให้ผม แต่ผมไม่เคยต้องการคนที่เขาไม่ต้องการผมหรอก...แค่นี้แม่
ก็บยายชีวิตผมก็ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว

ไอ้เหนืออีกคนก็ได้ละ...

ผมจิ้มไอโฟนอย่างเหม่อลอย สักพักหนึ่งผมก็ถูกใครคนหนึ่งผลักลงบน
พื้นคอนกรีตอย่างแรงจนศอกถลอก

ไอ้เวรที่ไหนวะ!!!

ไอโฟนผมแทบพัง ตอนนี่เครื่องดับเป็นที่เรียบร้อย ไอ้ชาวลูกพ่อ...
กระเด็นไปไกลเลยว้ย

ฮ่วยยยยยยยยยยยยยยยยย!

ผมมองหาผู้ที่กล้าทำกับผมแบบนี้ทันที

"ทำเหี้ยไรของมึง กูไปฉีใส่หัวพ่อมึงรีง!" บังอาจมาทำโทรศัพท์กู แถมยัง
ทำให้ศอกกูเลือดไหลอีก แม่่ง อยากตายมากนักรู้มั๊ย

เอาอีกแล้วครับ มันกระชากคอเสื้อผมให้ลุกขึ้นยืน ทีนี้ผมถึงได้มองเห็น
หน้ามันเต็มๆ

ไอ้เหนือ!

"คนอย่างมึง แค่นี้ยังน้อยไป"

ในขณะที่ผมยังงงๆ ไอ้เหนือก็ต่อผมล้มลงไปกองอีกครั้ง ไรของ
มึงเนี่ยยย กูงงนะเว้ยไอ้สัตว์ กูงง!

"ไอ้เขี้ยเหนือ มึงต่อยใครเข้าเนี่ย" เพื่อนๆ มันต่างวิ่งกรูเข้ามา

"ไอ้เขี้ยคิน เขี้ยยยย ไอ้สัตว์ ใครทำเพื่อนกูวะ!"

ไอ้ฟิล์มกับไอ้มิกวิ่งโผล่มาพุงผมให้ลุกขึ้นยืน ปากผมแต่ก็มีเลือดไหลซึม
ออกมา ไอ้เหนี่อมันเป็นคนต่อยม ผมควรจะนึกโกรธมันดีมั๊ยเนี่ย

"มึงไปต่อยมันตะทำไมวะ...ไม่ใช่หรือเรารู้สึกหน่อย" เพื่อนมันคนหนึ่ง
ก็คงจะงงไม่แพ้ผมมั้ง

ไอ้เหนี่อมองหน้าผมอย่างเกลียดชังเป็นที่สุด...

ก๊วยอมให้มึงต่อยมอีกสิบทีแทนที่มึงจะมองกูด้วยสายตาแบบนั้นนะ...

"ไอ้สัตว์นี่นอนกับแฟนกู"

เวร เหวแล้วไง!

ตอนที่ 2

พอมันพูดจบก็เดินหนีไปเลย ทิ้งให้ผมยืนปากแตกทำหน้าเอ๋ออยู่กับเพื่อนอีกสองคนที่ทิ้งคนนอกหักอย่างไ้ภัทรเพื่อมาดูผม พวกเพื่อนเ้าเห็นอากีมองมาที่ผมอย่างงงๆ ก่อนจะเดินจากไป

ผมนิ่งที่สุดแล้วอะ เฮ้ย อะไรของมันวะ!!!

"เอาแล้วไงเซี่ยคิน" ไอ้ฟิล์มเริ่มเห็นแววสนุกสนาน แต่ผมนี่ไม่เห็นจะสนุกอะไรกับมันเลย

"แฟนไอ้เหนือ คนไหนวะ" ผมทิ้งหัวตัวเอง ใคร ใครคนไหน ผมจำชื่อไม่ได้สักคนเลยแฮะ และผู้หญิงที่ผมเพิ่งนอนด้วยนี่ชื่ออะไรนะ ผมลืมอะ...

"เอมมีรีเปล่า หรือถึงถึง หรือว่าน้องดาว" ไอ้มิกไล่ถามไปที่ละชื่อ

"ไม่ใช่ น้องดาวแน่ๆ เมื่อก่อนยังเห็นช้อนท้ายทอยไปเรียน" อ้าวฉิบหาย นี่ผมเคยนอนกับดีด้วยอะ ไอ้ฟิล์มนี่เก่งแฮะ จำคู่ขาผมได้ด้วย แต่ทำไมผมจำใครไม่ได้เลยอะ

ตอนนี้ใบหน้าที่เต็มไปด้วยความเกลียดชังของไอ้เหนือลอยไปลอยมา หลอกหลอนผมจนเต็มสมองไปหมด เหล้าสุราอะไรก็ไม่อยากจะกินแมงแล้ว ปกติผมอยากเป็นมนุษย์ล่องหนสำหรับมันนะ...แต่นี้ตอนนี้คนรู้จักก็ไม่ได้เป็นแถมยังต้องกลายเป็นคนที่มันแค้นมากๆ อีก แถวบ้านเรียกว่าศัตรูนะแหละ

แล้วใครกันล่ะวะ...ที่มาหลอกกูว่าโสดอะ! นางคนไหนมาหลอกกู!!!!!!

ปกติผมไม่นอนกับแฟนชาวบ้านอยู่แล้ว ยิ่งถ้าเป็นแฟนไอ้เหนือนี่

ต่อให้กราบผมล้านทีผมก็ไม่ยุ่งกับหล่อนแน่ๆ ตายๆๆ ไอ้คิน มิ่งตาย

"อาจจะเป็นที่เกรฟ ตุงตุง ไม่ก็...ดาว? โอ๊ย เยอะอะ แต่ตุงตุงนั่นเด็กกู
นี่หว่า ไร้ยยยยย กูงงแล้วนะเนี่ย" มิถันเริ่มเป็นเด็อดเป็นร้อนแทนผม
แล้วแฮะ

ผมนึกออกแล้วละว่าใครที่จะช่วยผมคิดในเรื่องนี้ได้...

"พวกมึงไปดูไอ้ภัทรหะ กูไม่เป็นไร" แคศอกถลอกกับปากแตกแค่นี้
สบายบรือ ผมเคยโดนคู่ชาสาวชู่จะตัดไอ้จ๋อนผมด้วยนะถ้าผมไม่มีแค่เธอ
คนเดียว แต่คนนั้นผมส่งไปเรียนอยู่มอทางภาคใต้เรียบร้อย โคตรน่ากลัว
อะครับ ต้องเป็นโรคจิตแน่ๆ เพราะจิ้งการที่เรารวมนันก็ด้อย่างนี้แหละ ใช้
อำนาจมืดและอำนาจเงินได้ตามอำเภอใจ

เฮ้...หรือว่าจะป็นัยโรคจิตคนนี้เป็นแฟนไอ้เหนือ

ไม่รู้ว้ยยยยยยยยยยยยยยยยย!

ผมขับแจ๊ซแดงบั้งตรงไปยังโซนหอใน นักศึกษาที่เล่นกีฬาแถวหอก็ยังมี
อยู่ท้งๆ ที่เกือบจะตีหนึ่งแล้ว ปานนี้เด็กอนามัยอย่างไอ้กิมคงจะนอนไป
แล้วมั้ง

ผมจิ้มเบอร์ไอ้กิมอย่างรวดเร็ว คนอย่างผมไม่เคยมีคำว่าเกรงใจหรอก

"ฮะ...ฮัลโหล"

มันนอนแล้วจริงๆ ด้วย เซี่ยนี่เป็นเด็กเรียบร้อยครับ วันๆ เอาแต่เรียน
กับเล่นกีฬา จะว่าไปก็เหมือนพี่รหัสมันอะนะ

"มึงออกมาคุยกับกูหน้าหอมึงดี"

"ฮา! ตอนนี้อยู่ที่"

"มึงอย่ามาทำเป็นเด็ก ตีหนึ่งไม่ใช่เวลาที่เด็กมหา'ลัยจะนอนเว้ย ออกมา
เร็วๆ เข้า" ผมก็ยังคงสอนเรื่องผิดๆ ให้ไอ้เด็กกิมอีกตามเคย มันจะทำตามมัย
ก็เรื่องของมัน แต่ที่ผมสอนไปนี่คือวิถีของคนหล่อนะเว้ยแฮ้ย

"ก็ได้พี่ รอผมแป็บนึงนะ"

กิมมันเกรงใจผมจะตาย ก็ใช่สิ ผมจ่ายทุกอย่างให้มันนี่นา มันไม่ใช่เด็ก

อยากได้เงินอะไรมากมาย แต่อยากตอบแทนผมบ้างในบางทีก็เท่านั้น ว่าแต่เมื่อไหร่มันจะมา ผมอยากรู้เต็มแก่แล้ว

ในที่สุดเด็กปีหนึ่งใส่ชุดเสื้อยืดกางเกงขาสั้นก็มายืนอยู่ข้างๆ กระจกรถผม ผมพยักพยิดให้ไอ้เด็กกิมมานั่งตรงเบาะหน้าข้างผม เพราะผมไม่ยอมออกไปข้างนอก ถ้าผมจำไม่ผิด พวกที่ชู้ตบาสอยู่นั้นมีที่คณะศิลปกรรมฯ ที่จับผมอยู่ ผมหลบสายตาก็เข้ามาเป็นสิบครั้งแล้วอะครับ

หน้าไอ้กิมมันยังง่วงอยู่เลย ไม่ได้ มึงต้องตื่น!

"พี่มีไรอะ" กิมหวอดใหญ่จนผมอยากจะทำเบ็ดกระโหลกมันให้ตื่น "แล้วมันไปพัดกับหมาที่ไหนมานะ!"

พี่รหัสมึงใจไว้อัด ไอ้หมาที่ทำกุงเป็นไก่ตาแตกอยู่นี่

"ปกติกูไม่อยากรู้อะไรของไอ้เหี้ยไอ้หม้อ" ไอ้กิมพยักหน้า "แต่วันนี้กูอยากรู้อะไร ตอนนี้นั้นคบใคร คณะไร ชื่อไร ปีไหน บอกกูมาให้หมด!!!"

"ไอ้เหี้ย พี่ใจเย็นดิ" กิมมันบัดมือที่ผมขยี้มเสื่อมันออก "ก็ได้ๆ ผมจะบอก"

"เออ เร็วๆ เลย"

"พี่เหี้ยแค้นกับพี่หงส์ คณะมนุษยฯ เอกญี่ปุ่นไง" ไผวะ กูไม่คั้นเลยหงส์ๆ หงส์แดงลิเวอร์พูล ไม่ๆ กูเชียร์แมนยูฯ (ไม่เกี่ยวแต่อยากบอกเฉยๆ) "คบกันมาจะสองปีแล้วนะพี่ แต่หลังๆ นี่เห็นพี่เหี้ยแค้นน้อยบ่อยหน่อยชอบมาบอกผมว่าพี่หงส์เค้านอกใจ"

อย่าบอกนะว่านอกใจมาหา...

"โครวะ" ผมเกาหัว หงส์ฟ้าคนนั้นนางคือใครกันหนอ ผมคิดไม่ออกจริงๆ นะ

"อ้อ เคยมีหนหนึ่งพี่เหี้ยเลี้ยงข้าวผม ผมเคยถ่ายรูปคู่ให้พี่แกอยู่อะครับเดี๋ยวนะ" ชัมซุงไนต์ที่เท่าไรไม่รู้ของไอ้กิมถูกหยิบขึ้นมาดูอย่างรวดเร็ว ผมรู้สึกว่าคุณคิดถูกมากเลยนะเนี่ยที่เลือกอุปถัมภ์เด็กอย่างไอ้กิมอะ "คนนี่ไงพี่"

รูปคู่ชายหญิงในชุดนักศึกษา ผู้ชายคือไอ้เหี้ยนั่นๆ แม้มปากยิ้มหล่ออยู่นั้น ส่วนผู้หญิงที่ซบไหล่อยู่ข้างๆ นั้น...

ฆ่าผมเลยดีกว่า

ก็ผมเพิ่งนอนกับเจ้าหล่อนไปเมื่อไม่กี่วันนี้เอง สลับกับเอมี่อะครับ แต่

เธอไม่ได้บอกว่าเธอชื่อหงส์ เธอบอกว่าชื่อถึงถึง ฟ่องตาย หลอกกูได้ ชื่อไทย ดี้ๆ มีไม่ชอบ คนบ้าอะไรอยากชื่อภาษาจีน พาลไว้ยพาล!

T_T ให้อัเห็นอี่มนคงจะเกลียดผมเข้าได้เลยใช้มัย

"สวยมากเลยเนอะพี่ ผมเห็นผมยังคั่งงะ" กูเห็นมาหมดทุกส่วนแล้วเว้ย
กิม กูไม่อยากจะม่

"แล้วนี่เล็กกับเห็นอี่มนยังงะ"

"หลังๆ ไม่เห็นมาหาพี่เห็นเลย สงสัยเล็กแล้วมั่งฮะพี่" กิมเกาหัว "ไม่รู้ดี
พี่รหัสผมบอกว่าพี่หงส์แกไปชอบเด็กแพทย์ ทันตะ หรือเภสัชอะไรสักอย่างนี่
แหละ"

จบชีวิต...ชีวิตกูจบแล้ว

ผมถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย เหตุที่จะให้ผมรู้จักกับอี่เห็นอี่ทำไม
ต้องเป็นเหตุที่เขี่ยขนาดนี้ แต่จะโทษผมฝ่ายเดียวก็ไม่ถูกนะเว้ย ก็ยัยหงส์ถึง
นั้น (เอาชื่อมาบ่นรวมกันเรียบบร้อย) บอกผมเองว่าโสดและก็อยากนอนกับผม
แลกกับเงินอะ ให้อัเองก็ถูกใจกับหุ่นสะบีมของหล่อนก็เลยจ่ายแพงกว่า
คนอื่นแค่นั้น

นึกสงสารอี่เห็นอี่ที่โดนยัยหงส์ถึงหลอก...แต่กูเนี่ยเป็นคนถูกต้อยและ
โดนหาว่าแย่งแฟนมันมาแบบเต็มๆ

มารยาหญิงร้อยเล่มเกรียนหาใดเปรียบ...

"ชอบใจเว้ยอี่กิม ไปนอนได้แล้วมึงงะ" ผมโบกมือไล่อี่กิม

"ผมสงสัยจริงๆ นะพี่ เมื่อไหร่พี่จะจีบพี่เห็นอี่สักที ช่วงนี้พี่เห็นอี่ก็น่าจะ
โสดพอดี เพราะงั้นจีบเลยเหอะพี่ พี่น่ารักดี เหมาะกับพี่เห็นอี่มากๆ"

อี่กิม...กูจะจีบมันได้ยังไงในเมื่อมันเกลียดกูขนาดนั้น TT

"ช่างกูเหอะ เงินพอใช้ใช้ใหม่"

"โหยพี่ พอไปจนถึงสองปีหน้า เงินที่กองทุนให้มาอะพี่ไม่ต้องให้ผมเพิ่ม
หรอกนะ"

"เออๆ ไปนอนได้แล้วไป และไม่ต้องไปบอกไรอี่เห็นอี่มันละ"

"ค้ำบๆๆๆๆ"

ผมตื่นไปเรียนอีกที่ตอนบ่าย ตอนเช้าผมโคตวิชาเลกเซอร์และฝาก
ไอ้ฟิล์มเช็กชื่อให้ ได้ข่าวว่าไอ้ภัทรเองมันก็โคตเรียนตอนเช้าเหมือนกัน ไอ้มิก
บอกมันแสบกั๊กเพราะดื่มน้ำมากไปหน่อย โชคดีที่มันเข้ามาเรียนแล็บตอนบ่าย
ได้เพราะมีสอบย่อย

...และผมก็ผ่านฉลุย สงสัยจะเกิดมาเพื่อเป็นหมอฟันจริงๆ เลยเว้ยเฮ้ย

"แกงอีกแล้วนะคิน" ไอ้พีทเพื่อนร่วมคณะทักผม ไอ้มันจับผมตั้งแต่
เข้าปีหนึ่ง ผมเคยไปกินข้าวและก็ดูหนังกับมันด้วยครับ

"ไม่หอรอก พีทแหละแกงกว่า" ผมพยายามรวบรัดคำพูด เพราะวันนี้ต้อง
ไปคณะวิศวะ

"แล้วนี่จะรีบไปไหน มาตากับเรามั้ย ไก่ล้จะสอบแล้วนะ"

"เอ่อ ไว้ทีหลังดีกว่า" ผมปฏิเสธ ภู่อ่านเองรู้เรื่องกว่า ขอบใจมีมิกมาก
"ช่วยตีให้ภัทรมันหน่อยดิ มันเรียนไม่ค่อยทันอะช่วงนี้" เป็นความจริงอย่าง
ที่สุด

"อ้อ ได้สิครับ" พีทจับแก้มผมเบาๆ ผมยิ้มเจื่อนๆ ให้มันก่อนจะรีบเดินไป
ขึ้นคัมรี่สี่ขาลูกกรัก...รอดผมเยอะดีเนอะ ว่าแต่พูดถึงสี่ขาแล้วนึกถึงไอโฟน
ที่แทบจะดับสนิทเพราะไอ้เหนื่อ อยากจะโกรธมันแต่ก็ทำไม่ได้ ได้แต่ยิ้มมอง
ซากเนาๆ ของไอ้ชาวของผมแล้วเปลี่ยนไปใช้ไอโฟนสีดำอีกเครื่องที่ซื้อมา
ทิ้งไว้ในบ้านแทน

"มึงจะไปไหนวะคิน" ไอ้ฟิล์มกอดคอผมพร้อมๆ กับไอ้มิก พวกแม่ง
ทิ้งเซี่ยภัทรไว้ไหนแล้วเนี่ย

"วิศวะ" ผมตอบสั้นๆ

"ว่าววววว ดูเหมือนมันจะมีพัฒนาการเล็กๆ เกิดขึ้นแะเมื่อคืนนี้"
ไอ้ฟิล์มแน่นอนปากออย่างนี้ "ไหนดูซิ ร่องรอยที่เขาฝากรักเอาไว้ ดูดีดี"

ฝากรักหี้อยะไรละ! ฝากฝาตินยังจะน่าเชื่อกว่า

"กูจะไปคุยกับมันให้รู้เรื่อง" ผมบอกเพื่อน "มันเข้าใจกูผิด"

"ยังไง มึงก็นอนกับหงส์ถึงนั่นจริงๆ นี่หว่า" เพื่อนผมเองก็พลอยจะ

ประสมชื่อของยายผู้หญิงคนนี้ไปด้วย

"แต่ยายนั่นหลอกกว่าโสดจริงๆ นะไว้ย" ผมเห็นอัยนายใจ

"เอาเหอะๆ อยากรู้อายุก็ไป มีโรโทรบอกรอกๆ" พิล์มตบว่าผม
แปะๆ "แน่ใจนะว่าจะไม่ให้ไปเป็นเพื่อน ถ้าโดนรุมตีขึ้นมาจากข้าง

"ไม่โดนรอก" มั้งนะ...กูไม่แน่ใจจริงๆ วะเซี่ยฟิล์ม

คัมรี้สีขาวออกตัว ผมเห็นหลังของเพื่อนสองคนอยู่ไหวๆ เมื่อมองผ่าน
กระจกมองหลัง เอ้อออ...นี่ผมไม่ค่อยมั่นใจเท่าไรเลยนะว่าเซี่ยเหนือ
มันจะยอมคุยกับผมดี

ก็มีน้องออกจะเกลียดผมขนาดนั้นอะ...

ไม่รู้ล่ะ ยังไงผมก็ต้องคุยกับมัน

ถึงคณะวิศวะฯ แล้ว รถติดนิดหน่อยเพราะมันเป็นช่วงเลิกเรียน ผมจอด
ตรงที่เดิมแบบเมื่อวานเป๊ะๆ แต่ครั้งนี้ไม่เหมือนครั้งก่อน ผมเดินลงมาจากรถ
เผยโฉมตัวเองให้คนอื่นได้เห็นเต็มที

ผมไม่น่าเดินไปนั่งใต้ตึกที่มีแต่นักศึกษาที่ใส่เสื้อชื่อปเต็มไปหมด ทำไม
ไม่มีชุดนักศึกษารวมดาๆ แบบกูบ้างวะเซี่ย! คนอื่นมองปราดเตียวก็รู้ว่า
ผมเรียนอะไร เพราะผมมีป้ายชื่อ เออแะๆ ทำไมผมไม่เอาออก

แต่ก็ช่างมันเหอะ ไม่ทันแล้ว กองทัพยอมๆ ของไอ้เหนือลงจากตึกมา
นั่งเล่นห้าแถวชาวบ้านเขาไปทั่วอยู่ตรงนั้นแล้ว ให้ตายสิไว้ย มีเป็นสิบคน
เลยนะนั่น แล้วผมจะกล้าเข้าไปหามันได้ยังไง

เรื่องอื่นล่ะมันตึง...พอเป็นเรื่องไอ้เหนือถึงกับไปไม่เป็นเซี่ยวะไอ้คน!

ผมนึกก่อนนะ...ผมมีก็อยู่วิศวะรีเบลาห์ว่า ผมกลัวว่าจะเป็นหนึ่งใน
คนที่นั่งอยู่ตรงนั้น ผมมีก็เป็นผู้ชายคณะวิศวะฯ นะ แต่ผู้หญิงนี่ไม่มีหรอกมั้ง
ผมค่อนข้างมั่นใจ

มั่วได้ใจจริงๆ ก็คนมันจำไม่ได้อะ...

เอวาะ ลองสู้ดูไอ้คน มึงก็ออกจะหล่อ สาวมองกันตรึม เพราะงั้นเดิน
มาดมันเข้าไปหามันเลย ไปๆ เดินไปได้แล้ว

ผมหยุดกึ่งต่อหน้าพวกวิศวะแก๊งของไอ้เหินื่อ ทุกคนจากที่เห่าแขว
คนอื่นเบาๆ กลับเงิบกริบและมองมาที่ผมเป็นจุดเดียวจนผมทำตัวไม่ค่อย
ถูกเท่าไร

ความมั่นใจที่ผมเรียกให้ตัวเองเมื่อสักครู่...หายไปเป็นที่เรียบร้อย

"กูมีเรื่องจะคุยกับมึง"

"อีวรววรววรววรววรววรววรววรววรววรววรววรวว" แขวได้แขวดี
จริงๆ ไอ้พวกนี้ อีวบ้านฟ่อง... "คนสวยจะคุยกับพี่คนไหนดีล่ะจ๊ะ หล่อๆ ทั้งนั้น
เลยน้ำ อีวๆๆๆ"

ไม่มีใครจำกูได้เลยว้ใจ เมื่อคืนกูเพิ่งโดนเพื่อนมึงตีหน้าไปหยกๆ

"ไอ้เหินื่อ"

กริบ...อีกครึ่ง มันส่งสายตาเย็นชาแบบนิ่งๆ ของมันมาให้ผมอย่าง
ไม่เต็มใจ

"มาคุยกับกูดี"

"อีวรววรววรววรววรววรวว เด็กเขี้ยเหินื่อแม่งเด็ดส์ด"

พวยยยยยยย พอมันอยากตาย!

"กูไม่มีอะไรจะคุย"

ไอ้สัดเหินื่อ อยามาทำกูเสียหน้า

"แต่กูมี" ผมสวน "จะให้กูสาธยายไซส์นมของแพนมึงมั๊ย"

เวรและกรรมดลบันดาล ทำไมผมปากเสียอย่างนี้หว่า นิสัยประจำตัวผม
กำเริบเมื่อรู้ว่าตัวเองกำลังจะถูกขัดใจ ผมจึงสวนกลับไปเพื่อที่จะได้เป็นฝ่าย
ชนะแทน

ก็คนมันมีปม...

พวกชอบเห่าอย่างเพื่อนไอ้เหินื่อเงิบกริบที่สุดในสามโลก ไอ้เหินื่อ
สาดสายตามาหาผมอย่างเกลียดชังแบบสุดๆ ไอ้เวรคินเฮี้ย...ความรักมึง
สมหวังยากอยู่แล้วมึงก็ยิ่งทำให้มันยากขึ้นไปอีก

ยังไม่ทันที่จะได้ทำอะไร...เสียงหวานๆ เสียงหนึ่งก็ดังขึ้น

"เหินื่อ หงส์ขอโทษ"

ผมหันไปหาหญิงสาวผู้มาใหม่ นั่นมันหงส์ถึงงงงงงงงง!!!! นางจะมาอะไรกันตอนนี้อย่างครับ! ผมรีบหันกลับไปดูหน้าไอ้เวรเหนือทันที ไอ้เหนือจากที่ทำหน้าที่โกรธๆ เปลี่ยนมาเป็นหน้าห่วงหาอาทรยัยหงส์ถึงทันที มันจะรักอะไรกับยัยนี่มากนักวะ ไม่เข้าใจจริงๆ ยัยนี่หลอกมึงอยู่นะเว้ย!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

ดูเหมือนยัยหงส์ถึงจะมองไม่เห็นว่ามันยืนอยู่ที่นี่แะ เธอมองหน้าไอ้เหนือที่เดินไปหาเธออย่างเร็วอย่างกับพระเอกในนิยาย ออย่าบอกนะ

...ว่าพวกมึงกำลังจะคืนดีกัน

"หงส์แค่อยากยั่วให้เหนือหึงเฉยๆ อะ...แต่หงส์แค่ไปเที่ยวกับเขาเฉยๆ ไม่ได้มีอะไรกันนะ"

หงส์ถึงหันหน้ามาเจอกับผมเต็มๆ เธอหน้าเสียเล็กน้อย แต่ไอ้เหนือไม่มีทางสังเกตเห็นหรอก

"เหนือต้องเชื่อหงส์นะ"

ผมซักสีหน้า...รู้สึกโกรธอย่างบอกไม่ถูกจริงๆ แะ

"มีคนเห็นหงส์ไปหามันที่บ้าน" เหนือชี้หน้าผม

"ก็คนเนี่ย...เค้าพยายามจะล่อลวงหงส์ไป แต่หงส์ไม่ยอม หงส์หลบออกมาก่อน จริงๆ นะเหนือ"

เวรตะไล...แล้วเงินสามหมื่นกูเพราะสีลา มึงละครับแม่นาง?

"มันทำอย่างนั้นกับหงส์จริงๆ เหรอ"

หล่อใส่ไร้มอง มึงไม่ใช่พระเอกละครหลังข่าวนะเว้ยไอ้เหี้ยเหนือ ยัยนี่พูดแค่นี้มึงก็เชื่อแล้วหรอ!

นิสัยผมไม่ใช่พวกที่จะมาประกาศปาวๆ ว่ายัยคนนี้นอนกับผมแล้ว

เพราะงั้นไม่ต้องอธิบายเลยครับว่าครั้งนี้ผมจะโดนที่หมัดจากไอ้เหี้ยเหนือที่โคตรง้าว!

"พี่ ผมไม่คิดว่าพี่เหนือจะตอยพี่เยอะขนาดนี้อะ" ไอ้กิมที่ทำผลให้ผมอยู่บอก ผมนั่งอยู่ในบ้านตัวเอง ไอ้กิมมันบึ้งมอเตอรืไซค์มาหาผม ตอนที่ผมอยู่ใต้ตึกวิศวะ ผมโดนมันเล่นตั้งสองหมัด ปากแตกแขนเข้าถลอกแล้วผม

ก็ล้มเอง (โธ่)

หมดหล่อ...

และผมก็เสือกจะยอมมันซะอย่างนั้น เอ้อออออออออออออออ

"เฮ้ย ไอ้กิม เพื่อนที่เป็นโง่บ้าง" ไอ้ฟิล์ม ไอ้ภัทร ไอ้มิกมากันครบเซต
ก่อนหน้านี้ได้ยินเสียงช็อรวีของไอ้สัดฟิล์มผมก็คิดว่าหุ้ผมคงแว่วไป

"และเป็นโຈิกอะครับ" พวยเถอะไ้น้อง นิสัยเสียเหมือนพี่รหัสมึงนะ
เดี่ยวกูตัดเงินแม่ง...

"ฮ่าๆๆๆ ผัวเม็งนี่แรงไซ่เล่นนะ" ไอ้เซี่ยฟิล์มหัวเราะ

"แล้วเป็นโง่บ้างวะ" คนนอกหูกอย่างไอ้ภัทรทำสีหน้าอยากูู้

ผมเล่าเรื่องทุกอย่างให้ทุกคนฟัง ทุกคนรู้กันหมดทั้งดับไตได้ฟุง ใฝ่ที่
หน้าห้องของยัยหงส์ถึง รวมไปถึงสิวสองสามเม็ดที่หลังของเจ้าหล่อน ผม
ไม่เคยหมั่นไ้ผู้หญิงคนไหนนอกจากหล่อนเลยแะะ ผมสาบานได้

เธอไม่กลัวเลยเธอว่าผมจะเอาเรื่องทุกอย่างไปฟ้องไอ้เหนือ

"พูดอะไรไปที่เหนือเขาก็คงไม่ฟังหรอกพี่ เขารักของเขามากอะ" ไอ้กิม
สรุป

พวยยยย รักใครไม่รัก ไปรักยัยนั่นอะนะ

ผมได้กลิ่นตุๆ แะะ เมื่อได้ยินเสียงไอ้เซี่ยฟิล์มกับไอ้เซี่ยมิกหัวเราะ
เจ้าเล่ห์

ทำไมต้องมองกูแบบนั้นด้วยวะ!

"มึงยอมหรือวะคินนนน คนที่มึงชอบเซี่ยวะนะเว้ยยย" ไอ้สัดฟิล์ม!

"ยอมให้คบกับยัยหงส์ถึงคนนั้นจริงๆ นะหรือ เค้าจะหลอกไรผัวมึงบ้าง
ก็ไมู้" ไอ้เวรมิก!

"ถ้าเป็นกูนะ กูรุกแม่งละ ถ้ารู้ว่าคนที่มันคบนิสัยเหี้ยอย่างงี้อะ" รวม
ไปถึงไอ้ภัทรด้วยรี!

"ไซ่เลยพี่ จิบเลย ไม่มีอะไรจะเสียอยู่แล้ว ปกป้องคนที่พี่รัก และก็ช่วย
ทำให้พี่รหัสผมหายโง่สักทีเหอะ" ไอ้กิมก็เป็นไปกับเขาคือคน!

ถ้าพวกมึงจะสมัครสมานสามัคคีเซี่ยรูกูขนาดนี้ละก็อะ...ผมเริ่ม

หน้าเจื่อนขณะคิดหนักว่าจะเอาอย่างไร จำกันได้เปล่าว่าผมไม่ชอบให้พวกมัน
ชักจูงผมทุกคนแบบนี้เลย เพราะผมจะทำตามเอานะสิ

"จะดีเหรอวะ เชี่ยนั่นแม่งเกลียดกูจะตาย" คนอย่างกูที่เขาคิดว่าไป
ล่อลวงแฟนเขาเนี่ยนะ แม้ว่ากูจะไม่ได้ทำอย่างนั้นก็เหอะ

"เออดี! พวกกูเชียร์ขนาดนี้ กัลวอะไร" फिल्मพูด

"ไม่รังเกียจกูเหรอ"

"ไอ้สาดดดดดดดดดด แพทย์กับทันตะเกย์เยอะจนกูเอือมละ นี่เพื่อนกู
แท้ๆ กูจะรังเกียจทำเชี่ยไรล่ะ" ไอ้ฟิล์มนี่มันเชียร์ผมหนักสุดเลยอะครับ

เอาไงดีวะกู...

"เออ จะลองดูก็ได้"

เพราะกูไม่อยากให้มีมึงได้กับยัยนั่นจริงๆ นะเว้ยเหนี่

ถึงทำยที่สุดมึงจะไม่ชอบกู...แต่อย่างน้อยให้กูกันยัยหงส์ถึงนั้นออกไป
จากมึงได้ก็ยดี

ตอนที่ 3

ผมยืนหายใจไม่ค่อยสะดวกอยู่ในหอพักราคากลางๆ หน้าห้อง 404 ห้องที่ว่าไอ้เจ้าของห้องมันเป็นเจ้าของหัวใจของผมด้วย เอ่อ...เชิญอ้วกกันได้เลยครับคุณๆ

ไอ้เรามันก็ไม่เคยมีแฟนแบบจริงจัง จีบคนอื่นไม่เป็น แต่ถ้าจะให้หลอกล่อเฟือมีของแถมในเวลากลางคืนล่ะก็เรื่องนี้ผมถนัดนักเชียวนะ

เวลาเช้าตรู่ผมมีเรียนตอนเก้าโมงครึ่ง จากเหยี่ยวข่าวที่เชื่อถือได้ซึ่งก็คือไอ้ภีม มันบอกว่าพี่เหนือของมันเป็นเรียนตอนแปดโมงครึ่ง แต่ตอนนี้ปาเข้าไปแปดโมงสี่สิบห้าแล้ว ยังไม่เห็นแม้แต่เงาหัวของไอ้เวรเหนือเลย หรือผมจะบุกเข้าไปดี

บางคนคงจะสงสัยว่าผมมาที่นี่ทำไม...อ้าว ตอนที่แล้วก็บอกไปแล้วไง ว่าผมจะลองดู นี่ผมกำลังลองอยู่นะเนี่ย

ลองอะไรนะเหวอ

ลองรุกจีบมันไงเล่า!

และครั้งนี้จะไม่ยอมให้มันชกง่ายๆ ด้วย เอาสิ

"เสริ์ยังอะเหนือ เดี่ยวหงส์ไปเรียนไม่ทันน้ำ" เสียงผู้หญิงดังมาจากข้างในประตู จีบหาย ยัยตัวเจ้าปัญหายู่นีเหวอ ผมว่าผมหนีไปก่อนจะดีกว่านะ

ประตูห้อง 404 เปิดออกตอนที่ผมหลบไปที่บันไดหนีไฟพอดี กลุ่มคนในชุดนักศึกษา หนึ่งในนั้นเป็นผู้หญิงหุ่นน่าพิศวงมากคนหนึ่ง ส่วนอีกคน

เป็นผู้ชายใส่เสื้อเชิ้ตไม่ผูกเนกไท และไม่มีการมัดชายเสื้อเข้าไปในกางเกง
อย่างถูกระเบียบเหมือนอย่างปกติที่เคยเห็นเป็นประจำ

ผิดกับผม... ผมจะทำแบบนั้นเฉพาะตอนที่อยู่นอกมอ แต่หากอยู่ภายใน
มอหรือตึกเรียนนี่ไม่มัดเข้าไม่ได้ครับ คณะผมเคร่งมากเลยขอบอก

แต่ใครจะสนประเด็นเรื่องเนกไท ผมกะพริบตาปริบๆ มองดูไอ้คนที่ผม
แอบมองมาตลอดหลายปีพลอดรักกับผู้หญิงหน้าห้องแบบไม่อายชาวบ้าน
ไอ้ลัดเห็นอ้วนมันทั้งจูบทั้งกอดรัดสาวเจ้าไปทั้งตัว จนผมนึกในใจว่าพวกมึง
กลับไปต่อที่ห้องจะดีกว่ามั๊ยไม่ต้องไปเรียนหรอก

กูจะมาทำไมวะ มาเห็นให้ตัวเองเจ็บช้ำน้ำใจหรืออย่างไร...

เขาทั้งสองคนเดินโอบเอวกันลงลิฟต์ไปแล้ว ผมยังยืนอยู่ที่เดิม นึกสงสัย
ว่าทำไมผมถึงมาที่นี่ อารมณ์อึ้งอึ้งยังคงอยู่และตัวผมก็แข็งทื่อไปหมด

ก่อนจะออกมาผมไม่ลืมจ่ายแบงก์ห้าร้อยให้ยามพินหลอของหอเสีย
เหนือ ตอนแรกเขาอิดออดจะไม่เอา แต่ผมบอกไปก่อนหน้าที่ว่าคงจะได้มา
ที่นี้บ่อยแน่ๆ เขาถึงยอมรับ ทำไมไม่ต้องติดสินบนยามนะเหอหออ ก็ผมไม่มีศึยการัด
เข้าออกหอมันนะสิ

แล้วต่อไปผมจะทำเช่นไรดี... เพื่อที่จะแยกคนไม่ดีให้ออกมาจากมัน

"เดี๋ยวนะ มึงไปที่ห้องไอ้เหนือทำไม" ไอ้ฟิล์มถามอย่างสงสัย

"ก็...จะไปจับ" ผมเกาหัว ทำไมมันจ้องผมอย่างกับผมโง่เสียเต็มประดา
อย่างนั้นละ กูเขินนะเว้ยไอ้ลัด

พวกผมแอบกระซิบอยู่หลังห้องซึ่งเป็นที่นั่งประจำครับ เพราะพวกที่นั่ง
อยู่ข้างหน้าตั้งใจเรียนกันมาก พวกผมจึงไม่อยากเสียงดังรบกวนพวกนั้นอะนะ

"แต่เข้าเหอหออ" ไอ้มิกขมวดคิ้ว

"ประมาณนั้นอะ" ผมยกไหล่

"ไอ้ลัดตดตด นี่มึงโง่หรือมึงอะไรเนี่ย" ไอ้ภัทร...นี่มึงหายเฮิร์ตแล้วเหอหออ

"ใจเย็นเว้ยพวกมึง" ไอ้ฟิล์มห้ามเพื่อน "น่าเห็นใจไอ้เขี่ยนี่ออก มันไม่เคย
ชอบใครจริงๆ มึง ลองดูหน้ามันดิ ถ้าตัดประเด็นความโสมมเรื่องกิ๊กสาวพัดเพศ

ของมันออกไป ให้อีหี้ยนี่มันก็เด็กเอ๋อๆ คนหนึ่งนี่เอง"

คือมึงชมหรือด่ากูวะ...คิดไม่ทัน

"มึงจะให้คำแนะนำกูว่าไงวะเซียฟิล์ม"

มันพยักหน้าพลางยิ้มไปด้วย ให้อีเวร...กูจะรู้มัยถ้ามึงไม่พูด หา? ให้อีเพื่อน
เวร!

"สั้นๆ ง่ายๆ ก็ทำทุกอย่างออกมาจากหัวใจมึงอะแหละ"

"แหวะ เลียนได้อีก" ผมไม่น่าคาดหวังกับคำพูดของเซียฟิล์มเลย

"อ้าว ทำเป็นไม่เชื่อ"

"กูจำได้ มึงเคยพูดคำนี้กับเซียภัทร แล้วเป็นไง เซียภัทรจับเจ็ญติด
ปะล่ะ"

"ให้อีเวรคิด อย่าพาดพิงถึงกูครับ" ให้อีภัทรใช้ปากกาเขียนสีข้างผม

"ก็มันคนละครึ่งกัน" ให้อีฟิล์มกระซิบบอก "คนที่ไม่มีใจให้เราอะนะ เรา
ทำดีให้ตายเขาก็ไม่สนใจเราหรอก แต่นี่คือมึงยังไม่ได้ลองสักครั้งหนึ่งเลย
อย่างน้อยมึงก็ต้องลองก่อนดิวะค่อยถอดใจอะ"

เออเว้ย...ให้อีเซียฟิล์มพูดจาสะกิดใจผมเต็มเปา

"แล้วจากใจของมึงจะ ต้องทำไรบ้างวะ" ผมถามมันต่อ พยายามไม่สนใจ
ไ้อีมิกที่คอยบอกคอยเตือนเวลาอาจารย์มองมา

อีกครั้งที่ให้อีฟิล์มยิ้มเจ้าเล่ห์ ผมไม่ชอบหน้าตาแบบนี้ของมันจริงๆ แต่
ก็ดีกว่ามันไม่ช่วยอะไรผมล่ะวะ ก็ผมอะเคยทำเรื่องแบบนี้ซะที่ไหนกันแล้ว

กูทำเพื่อมึงขนาดไหนให้อีเวรเหนือ ตึกตาดชวนกูไปเที่ยวเมื่อคืนกูยังปฏิเสธ
เลย นางเอกโฆษณาเลยนะนั่น!

"มึงลองนั่งเสียบๆ แล้วนึกดูดีๆ ดิ"

ขอบใจมาก...ให้อีเซียเตี้ยกูเลี้ยงเหล้า

พ่อมึงสิ!!!!!! ให้อีห่านนนวนนนวนนนวนนนวนน กูฉลาดเรื่องนี้หนักเหวอออ
ผมเลิกสนใจเพื่อนแล้วหันมาสนใจจอสี่ขาวที่แสดงพาวเวอร์ฟอยต์อยู่
ความรู้สึกอยู่เต็มสไลด์ไปหมดแต่ผมกลับมองสิ่งเหล่านั้นด้วยความว่างเปล่า...

ทำทุกอย่าง...ออกมาจากใจนั่นเหวอวะ

ในตอนเย็นผมก็ขับรถมาที่คณะวิศวกรรม (อีกแล้ว) ให้ทายวันนี้ผมเอารถคันไหนมา ฮ่าๆๆ ทายไม่ถูกกันหรอก ผมขอละไว้ให้คุณๆ เดาเองละกัน เดี่ยวนิยายเรื่องนี้ไปโรมตย์ห้อรตมากเกินไปจนพาให้เบื่อกันไปซะหมด

วันนี้ผมรอมมาเป็นชั่วโมงแล้วยังไม่เห็นแม้แต่เงาหัวของพวกไอ้เหี้ยเลย แม้แต่คนเดียว

"ไอ้กิม พวกปี่สองไปไหนกันหมดวะ!" ผมกดโทรศัพท์โทรออกหากิม ผมได้ยินเสียงอาจารย์ดังมาจากปลายสายชะงัดว่ แต่ผมไม่สนใจหรอก (ไม่ได้มีความเกรงใจเอาซะเลย...)

"ที่คิน เบาๆ ดีที่ อาจารย์มอมา"

"รีบบอกกูเร็วๆ ดิวะ"

"แข่งบาสวิศวกรรมกับเกษตรไงพี่ งานก็ฟ้าใหญ่ของมอเลยนะ พี่ไปอยู่ไหนมา พี่เห็นไอ้เค้าเล่นเป็นเซ็นเตอร์ให้คณะนะ"

"อ้าว ทำไมไม่บอกกูว่าแข่งวันนี้!" ปล่อยให้กูรอเก้อที่หน้าตึก...ไอ้สาดดดดดดด

"อยู่โรงยิมสามอะ เนี่ยผมก็ยังไม่อยากไปเชียร์อยู่ แต่ผมติดเรียนซะงั้นอะ"

นั่นมันเรื่องของมึงเว้ย! ผมกดตัดสายโทรศัพท์ ให้ทายว่าผมเอาไอโฟนสีไหนมา เอ้อ เรื่องนั้นช่างมันก่อนไ่มั้ย...ไปเชียร์ไอ้เหี้ยแข่งบาสท่าจะมันส์กว่าเนอะ

แต่ไปคนเดียวเนี่ยนะมึง ไอ้เซี่ยคิน...

...เออดีไม่เป็นจุดเด่น (ถามเองตอบเอง) ผมบึ่งรถไปที่โรงยิมสามทันที

ทันทีที่ลงจากรถผมก็ได้ยินเสียงเชียร์เสียงกรี๊ดดังกระหึ่ม ตอนนั้นก็เกือบจะหกโมงเย็นแล้ว ท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนสีเป็นสีมืดๆ ผมกดสตาร์ทแล้วเดินดุ่มๆ ไปยังโรงยิมสาม

ว่าแต่กูจะนั่งกับใครดีล่ะวะ...คนเยอะละลานตาไปหมด ผมรู้เลยว่าเพราะอะไร พวกนักบาสส่วนใหญ่มันหน้าตาดีนี่เอง

"คินตา ไม่นึกว่าจะเจอที่นี่อะ!"

นักศึกษาสาวที่น่าจะอยู่ปีเดียวกันกับผมทักครับ เป็นอีกครั้งที่ผมต้องถามว่าเฒ เธอคือใคร!

"ซิงโทรหาตั้งหลายสายทำไมไม่ยอมรับสายอะ" พุดเฉยๆ ไม่ต้องมาลูบก็ได้ครับ "มานั่งกับซิงสิคะ ตรงนู้นไง เห็นทั้งสองฝั่งชัดเจนมากๆ"

ขอบคุณ...อย่างน้อยก็ได้นั่งท่ามกลางหญิงเอกบัญญัติแจ่มๆ ผมทิ้งตัวนั่งลงบ๊ีบ สาวๆ กลุ่มนี้ก็มาล้อมหน้าล้อมหลังบ๊ีบ ใจเย็นนะครับสาวๆ กระทบจะมาดูบาสครับ

"เท่าไรแล้วครับซิง"

"วิศวะนำนิตเดี่ยวเอง นำหคคะแนนคะ"

นั่นไง ผมเห็นไอ้เหนือที่ตัวสูงๆ ใส่ชุดบาสสีดำสนิทวิ่งอยู่กลางสนาม ตรงนั้น เหงื่อมันไหลท่วมตัวแต่ก็หล่อใส่วิ่งๆ เหมือนเดิม นี่ถ้ามันไม่มีแพนนะ ผมคาดว่าคงดึงระเบิดระเบิดอ่ะ

ระหว่างที่จ้องมองมันผมก็เกิดมีความคิดขึ้นมา...

อันที่จริงการที่เราได้แอบมองคนที่เรารักอยู่ตรงนี้นั้นก็คืออยู่แล้วนะ ผมว่า คนอย่างผมที่วันๆ เอาแต่คว่สาวหรือคว่หนุ่มแบบนี้มันไม่เหมาะที่จะไปมีใครอย่างจริงๆ จังๆ ผมคิดตั้งแต่ผมอยู่ปีหนึ่งแล้ว ไอ้เหนือมันจะต้องเหนือกว่าผม อยู่บนนั้น ไม่ต้องลงมาหา ผมไม่ต้องปีนขึ้นไป แค่แอบมองแอบชอบไปวันๆ

แต่ถ้าคนที่เรารักมันกำลังเห็นผิดเป็นชอบ อย่างยัยผู้หญิงที่นั่งหน้าสลอนอยู่ฝั่งนั้นก็ฟ้าตัวสำรองของวิศวะนั่น ทั้งๆ ที่นอนกับผมแท้ๆ และใกล้จะเลิกกับไอ้เหนืออยู่แล้ว กลับต้องการกลับไปและหลอกให้มันเป็นควายเผือกตัวเดิมๆ พุดจริงๆ นะ ผมสงสารมัน ผมไม่อยากจะเห็นมันเจ็บปวด ไม่อยากจะเห็นมันโง่อยู่แบบนี้

เป็นคุณ...คุณจะอยู่เฉยๆ ได้ลงเหวอ

จะทำวิธีไหนค่อยว่ากันทีหลัง...ปล่อยไปตามสิ่งที่มันควรจะเป็นดีกว่า ผมไม่สนตัดเรื่องกีฬาเอาเสียเลย (ผมเล่นเป็นอย่างเดียวคือว่ายน้ำ)

นี่ผมเป็นผู้ชายจริงๆ หรือเปล่า) แต่การดูบาสนี้ก็สนุกใช้เล่น วันว่างๆ ชวนเคท
ไปดู NBA ดีมั๊ย เคทจะยอมไปกับผมมั๊ยนะ

"กร๊อตดดดด ชนะแล้ว วิคะชนะคะคิน!" นี่ชิงเชียรวีวิคะหระอเนี่ย
ผมงงๆ มึนๆ นี่นังยังไม่ถึงสิบนาที่ด้วยซ้ำ จบแล้วหระอ

แต่ก็ดีไป ฝ่ายไอ้หนือเป็นผู้ชนะ ผมเห็นมันยิ้มๆ รอยยิ้มที่หล่อโคตร
ของมันไม่ค่อยออกมาสู่สายตาสาธารณชนสักเท่าไรหระ ผมลอบมองมันด้วยใจ
ที่แถมขึ้น วันนี้คงจะนอนหลับฝันดีไปอีกวันสินะ

"คิน คินนี้ว่างมั๊ยอ่า" ซิงเธอลวนลามผมมาตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว ผมนังอยู่เฉยๆ
นะ แต่ซิงเธอคงผมเหยียเพื่อนของเธออยู่

"ไม่ว่างครับ" ผมตอบแบบไม่ต้องคิด "อ่านหนังสือสอบ" เรื่องจริงเลยจะ
อีกสองอาทิตย์สอบมิดเทอมแล้ว

"หระอคะ" เธอก้มหน้างุดอย่างงอนๆ ก็น่ารักดี แต่เห็นความสวยจนเบือ
แล้วจริงๆ วะ

"ครับ ขอโทษนะ เดี่ยวคินโทรหาน้า" ผู้ชายก็มีมารยาเหมือนกันนะ!

"สัญญาว่าจะโทรมา" ซิงยิ้มออก "ยังงั้นวันนี้ก็ไปส่งซิงที่หอหน่อยสิคะ
ซิงอยากนั่งรถคินอะ"

"วันนี้เอามาสดด้ามานะครับ" คนอ่านรู้จนได้ว่าผมขบขี้หื้อไหนมา แฮะๆ
เขาเป็นว่านียายเรื่องนี้รถเหยอะละกันครับ ผมรักรถ... ^^

"มาสด้าหระอคะ" นี่คุณเธอดังการจะนั่งเบนซ์ บีเอ็มเปิดประตูนเลยรี๊โง
ทำไมต้องทำหน้าที่ผิดหวังขนาดนั้น "มะ...ไม่เป็นไรคะ ส่งซิงหน้าหอหน่อยน้า"
เธอลุกขึ้นยืน "แต่ตอนนี้ฟ้าไปเข้าห้องน้ำก่อน"

เวรของกรรม อะไรกันนักหนาเนี่ย ผมโดนซิงกึ่งลากกึ่งจูงไปยังห้องน้ำ
โรงยิม คนไม่ค่อยหนาตาแล้วครับ เพราะทยอยออกไปกันหมดแล้ว

"คิน" เสียงเย็นๆ ดังขึ้น ผมหันไปมองตามต้นเสียงอย่างไม่ค่อยนึกสนใจ
แต่ที่ว่า...

ไอ้...

แม่...

เจ้า...

มันเป็นเหตุการณ์ที่ผมไม่อยากให้เกิดขึ้นที่สุด ถ้าไอ้สามตัวนั้นมันรู้
ผมโดนลื้อตายแน่ๆ เลยครับ!

"เอมี" ผมยิ้มเจื่อนๆ ส่งให้เธอ รีบปล่อยมือออกจากขิงโดยเร็ว

สาวๆ ทั้งสองคนจ้องหน้ากันเขม็ง โอ๊ย ตายๆๆๆๆ อย่าตบอย่าตีกันเลย
นะตัวเธอ T_T

"กิ๊กใหม่เหวอ" เอมียื่นขาได้ใจเสียจริง "มิน่าคิดถึงไม่รับโทรศัพท์เอมี"

กูไม่รับสายใครทั้งนั้นแหละเว้ย! ให้ตายสิ ผมไม่อยากเป็นกรรมการมวย
ตอนนี้

"พี่สี่คนนี้เป็นใครเหวอคะคิน คินรู้จักด้วยเหวอ"

ไอ้วรว แรง เอมีเพิ่งเรียนปีสองเท่านั้นเองนะจะซิง อย่าตีกันนะ อย่าตี
กันๆๆ

"เอ่อ...คือ"

และที่สำคัญ อย่ามาตบผมนะครับ รอยข้ำบนหน้าจากฝีมือไอ้เหนือยัง
ไม่หายเลยเหอะ!

"จะแก้ตัวยังไงที่นอกใจเอมีอะ" เอมีกอดอกมองผมอย่างแค้นๆ

"อย่ามามั่ว คินเค้ามีแต่ฉัน ไม่เคยมีเธออยู่ในสายตาเหวออะ"

มั่วเหมือนกันเลยจ๊ะ T_T

"โง่" เอมีไม่แรงไปเหวอนั้น

"ว่าไงนะแก"

ถ้าจะตีกันงายขนาดนี้ละก็นะ...ผมเห็นซิงซึ่งผมเอมีขึ้น เอมีก็ทิ้งหัวซิงไป
มาเช่นกัน เหวแล้วโง่ เหวๆๆๆๆ ผมไม่รู้จะห้ามปรัมศึกนี้ยังไงดี

ค่อยๆ แอบออกไปจากตรงนี้ดีกว่า

ทั้งสองคนไม่มีใครสังเกตเห็นผม ผมถอนหายใจโล่งอก มองหาพี่ยาม
เพื่อที่จะไปบอกเขาว่ามีผู้หญิงตีกัน ไปจัดการด้วย

เพราะถ้าผมอยู่...ทั้งสองนางจะหันมาจัดการผมแทน

ผมวิ่งไปที่รถอย่างรวดเร็วหลังจากบอกพี่ยามเสร็จ ไร้ความรับผิดชอบ

แบบสุดๆ แต่ครั้งนี้ผมขอมุกต๋ำ เอาตัวให้รอดก่อนและผมสัญญาว่าจะไม่ไป
เจออะไรเจอหน้าพวกเธออีก เฮ้อออออ

"แม่ง ไอ้สัดเบอร์ห้ามันเล่นแรงจิบหาย"

"มันชื่อไอ้เหนื่อ พวกกูหมั่นไส้แม่งมานานละ จัดเลยปะล่ะ"

"เออดี ชนะแบบซี้ๆ เจี้ยมันหยามหน้าเกษตร!"

"มันยังอยู่ในโรงยิม ตามกูมาเว้ยพวก!!!"

ไอ้พวกเกษตรประมาณห้าคนยังอยู่ในชุดบาสอยู่เลย พวกมันกำลัง
วิ่งกลับเข้าไปในโรงยิม บทสนทนาเมื่อ...

เฮี้ยยย...มันจะไปจัดการไอ้เหนื่อไซ้มัย!

ถ้าพวกมึงจะนัดกันมีเรื่องขนาดนี้!!!!

ผมจำใจต้องหันกลับวิ่งไปสู่วิ่งที่ที่ผมเพิ่งจะจากมา ยิ่งไงก็ตามผมไม่ยอม
ให้ไอ้เหนื่อโดนพวกนี้รุมแบบสบบาทา ถ้าจะต้องมีคนโดนจริงๆ ให้เป็นผม
ยังจะดีซะกว่า

"มันอยู่ห้องล็อกเกอร์ไปเว้ย!"

มึงจะวิ่งเร็วกันไปไหนวะ ปูมึงได้เหรียญทองโอลิมปิกกรีง ผมทั้งวิ่ง
ทั้งหอบตามพวกมันไปหวังว่าจะไปสกัดไอ้พวกบ้าดีเดือดนี้ได้ทันท่วงที

โชคดีแฮะ ทันชะด้วย

"แสบกกกกกๆ หยุด หยุดนะเว้ยไอ้พวกเกรียน" นึกคำด่าไม่ออกจริงๆ
พวกเขี่ยนั่นไม่มีการใช้สมองหรือครับ ใช้กำลังลูกเดียว เพราะแม่ง
ผลักดันจนกระเด็นออกไปพ้นทางอะ

ด้วยสปิริต ผมไปขวางทางพวกมันไว้อีกรอบ

"ไอ้หมอฟิน ถ้ามึงไม่หเลิก กูจะถีบมึงเดี๋ยวนี้"

ก็ยิ่งดีกว่าที่มึงจะไปถีบไอ้เขี่ยเหนื่อ...จัดมาเลยเหอะ

"ข้ามศพกูไปก่อน ก่อนที่มึง แยกๆ จะทำอะไร"

ไม่พูดพร่ำทำเพลงผมโดนหมัดแรกจากไอ้คนที่พูดตะกี้ หมัดที่เท่าไร
ก็ไม่รู้ของลับดาห์ แต่ผมจะพยายามถ่วงเวลาไว้ให้ได้นานที่สุด

ก็ใช้ว่าผมจะยอมให้พวกมันต่อยมฝ่ายเดียว

เรื่องนี้ต้องขอบคุณยายที่ส่งผมไปเรียนยูโดมาตั้งแต่เด็ก แม้จะลืมนๆ ไปบ้างแล้วแต่ก็ยังพอที่จะนำกลับมาใช้ป้องกันตัวได้

แต่โปรดอย่าลืมน...ว่าไอ้เหี้ยพวกนี้มันเป็นนักบาสของคณะเกษตรฯ!!!!

ตายหยังเหี้ย

หมัดแล้วหมัดเล่าที่ผมโดน ทั้งล้มทั้งลุกสลัดกันไป สถิติตั้งและภาพในดวงตาเริ่มรางเลือน เบลอจนแทบมองไม่เห็น ปากผมได้ลิ้มรสสิ่งที่เรียกว่าเลือด ทุกครั้งที่ผมโดนหมัด โบหน้ายิ้มสดใสที่หาดูได้ยากของไอ้เหี้ยจะลอยเข้ามาในสมอผมตลอด ผมอยากจะทำอะไรสักอย่างกับไอ้เหี้ยพวกนี้ นั่นไว้ไม่ให้มีบาดแผลอะไรเลย ก็ผมมันบ้า

ผมล้มลงไปนอนราบกับพื้นโรงยิมที่ผมเคยเหยียบ บัดนี้พวกเกษตรห้าคนมันวิ่งหนีไปหาไอ้เหี้ยแล้ว ผมถ่วงเวลาไว้ครึ่งชั่วโมงเห็นจะได้ หวังว่าเหี้ยมันคงกลับหอไม่ก็ไปหาของกินที่อื่นแล้ว ขอให้เป็นอย่างนั้นด้วยเถอะ

ไอ้เหี้ยฟิล์ม แบบนี้เรียกว่าทำด้วยใจมั้ยวะ...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)